ГОД. III. ЯМБОЛЪ, 19 СЕПТЕМВРИЙ 1925 ГОД. БРОЙ 105.

ТРАКИЕЦЪ

седмиченъ вестникъ за обществени и стопанско-економически новини.
:: УРЕЖДА РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ. ::
Всичко се изпраща до печатница „Свѣтлина“—Марангозовъ.—Ямболъ.

АБОНАМЕНТЪ: за година 70 лв., за 6 месеца 35 лв., за 3 — 20 лева.
Отдѣленъ брой 1·50 лева.
ПЛАЩА СЕ: за известия вѣнчални, годежни и имении дни по 50 л., за скръбни — 100 лева.
Официални обявления по 1·50 лв на □ с. м. Сѫдебнитѣ пристявки плащатъ по 0·50 лева на дума.
Търговски — по споразумѣние.
За хроникиране — 5 лева на редъ.
Всичко въ предплата.
Рѫкописи не се връщатъ.

Продавамъ
Здравъ употрѣбяванъ
Нафтовъ моторъ
6 конски сили.
Споразумѣние:
Костадинъ Ст. Чалжковъ
гр Елхово
3—5

Г-ца Стойка Тодорова Главчева
и
Г-нъ Ангелъ К. Цокевъ
Учитель
СГОДЕНИ
Ямболъ Ст. Загора

СКРЪБНА ВЕСТЬ.

Ямболското Женско Дружество «Развитие» известява на всички познати, че на 16 т. м. е починала най-старата и почетна членка на дружеството

Г-жа ТОТА ПЕТЪРЪ ПЕНКОВА

на 68 годишна възрасть.

Женена съ 4 деца, на 42 год. възрасть, тя чувствува и възприема идеята за организиране на женитѣ въ помощь на страждущитѣ и извоюване на равни човѣшки права. Това не й е попречило да запази своитѣ добродетели, като майка и домакиня, напротивъ доразвило и окрепило ги е.

Тя е възпитала добритѣ и почтенни наши съграждани г. г. Апостолъ Петровъ, пловдивски окрѫженъ инженеръ и младитѣ мелничари Пенко и Христо Петрови.

Нейната почтеность и скромность правяха впечатления на ония, които я познаваха; това завѣщава тя и на своитѣ деца.

Покойната е била въ продължение на 26 години най-редовната и сѫщевременно най-скромната дружествена членка, като винаги тихо и безшумно е давала своята морална и материална подкрепа на дружеството и е служила за примѣръ на по-младитѣ.

Поклонъ предъ нейната скѫпа память!

Ямболъ, 18 септемврий 1925 год.

Ж. Д-во „РАЗВИТИЕ“.

Парна Мелница П. х. ПЕТРОВЪ
Гара-Ямболъ.
ИЗВЕСТИЕ.
Съобщава се на нуждающото се население, че при мелницата ни при гара Ямболъ инсталирахме **нова модерна небетчийска мелница** съ осемь валца и два камъка за смилане храни на частни млевари.
Който не желае да мели хранитѣ си на валцове, може да си послужи съ старата ни модерна небетчийска мелница съ три камъка съ пречистване на зърното и пресяване на брашното.
За удобство на небетчиитѣ има стаи за отпочиване на хората и яхъръ и навесъ за добитъка.
Работата е точна, чиста и на конкурентни цени.
3—5 **Отъ Управлението на Мелницата.**

Евтени **ПЛУГОВЕ** отъ кована стомана.

Универсални Д. 6, М. Н. типъ „Руд. Сакъ“ по	1200 лв.
Типъ „Глиганъ“ Е. Ес. Б. 4.	1300 лв.
Типъ „Руд. Ракъ“ П. Т. Р. 6 и др.	1150 лв.
Брани двокрилни незгъваеми съ 40 зѫба	800 лв.

Трупици, Огърлячи, Култиватори на ниски цени само на едро и въ брой; въ почекъ цени по споразумение.
Машиненъ складъ **Коларовъ** София, ѫгъла ул. «Веслецъ» и «Св. Кирилъ и Методи». 1—2

КНИЖАРНИЦА В. КРЪСТЕВЪ — ЯМБОЛЪ
По случай предстоящия сезонъ съобщава на г. г. учителитѣ, секр.-бирницитѣ и на всичкитѣ си почитаеми клиенти, че държи винаги на разположението имъ всѣкакви книжарски материали отъ най-доброкачественъ видъ, **при достѫпни цени.**
ГОЛѢМЪ ИЗБОРЪ на солидни търговски тевтери, рамки съ картини, прочитни книги и други.
Задоволяватъ се всички вкусове.
Съ почитание: В. КРЪСТЕВЪ.

Търси се момче 15—16 годишно за кухнята на вегетариянската гостилница.
2—2 Справка гостилницата (срещу пощата)

УЧЕНИЦИ,
И тая година най-доброкачествени ученически потрѣби, тетрадки съ най-фина хартия и подвързия и всички др. училищни принадлежности ще намѣрите
ВЪ КНИЖАРНИЦА В. КРЪСТЕВЪ.
Цени низки и пълно довѣрие. 2—5

Книжарница В. Кръстевъ
прави 20% ОТСТѪПКА на книгитѣ отъ книгоиздателство Ал. Паскалевъ. 3—5

Кай Грахъ.

ВЪЗМОЖНОСТИ.

СТАТИЯ ПЪРВА.

Когато единъ народъ се увлича въ погибель или неговитѣ управници го водятъ на тамъ—тогава излизатъ народни синове изъ самия народъ, които подигатъ глава, — ставатъ проповѣдници на моралъ и истина — всички пророци така сѫ се явили — или буйни носители на защита нравственитѣ ценности въ народа, такива сѫ народнитѣ герои. У насъ, преди освобождението — хайдутитѣ.

Тѣзи хора сѫ будѣли обществената съвесть. Бихъ казалъ: тѣ сѫ самата съвесть.

Така е било преди И било е ценно, защото изобличавали, безъ да дигатъ рѫка върху нѣкого и да го убиятъ (Дѣлото на пророцитѣ).

Тѣ сѫ посочвали пѫтищата. И сѫ водили борба съ глухотата на тогавашнитѣ управници. Борба почтенна. Безъ кръвь. Тихо, но смѣло. И кѫдето сѫ били чувани, тамъ народа е побеждавалъ. Финландия по този пѫть не се ли обнови?

Създавали сѫ се народни движения Бѣгството на евреитѣ изъ Египетъ, реформаторскитѣ движения въ Италия, Франция и въ България движението на богомилитѣ — това сѫ цѣрителитѣ на болнитѣ народни души.

Едно грамадно движение, а въ случая, то трѣбва да бѫде духовно, за да спаси отъ погибель своя народъ, а даже и човѣчеството.

Преди 15—20 години индуситѣ въ Индия бѣха се увлѣкли по западната цивилизация и даваха много покъртителни пози. Всичко бѣше изопачено и убиваше народа. Обратната страна на западната култура похабяваше «древна Индия». Тя отиваше къмъ гибель Тогава Р. Тагоре, Ганди, англичанката—теософка г-жа Анни Безантъ и други, като виждаха на кѫде води «увлѣчението на проститѣ индуси»—заговориха по стъгди, по храмове, въ университети — за миналото, за величието на индийската философия, за хубавото въ народния битъ — и показаха на народа — неговия истински пѫть Показаха му кѫде да върви. Тогава индуситѣ се опомниха и се завърнаха къмъ своитѣ станове, къмъ своитѣ хурки. Научиха се да живѣятъ и да ценятъ своето име.

И днесъ, въ Индия има едно голѣмо движение, около 3 милиона сѫ последователитѣ на Ганди и близкитѣ на него помощници, които ратуватъ за чистота въ семейството, премахване каститѣ и социалнитѣ бедствия съ трудъ, като работи всѣки за необходимото, което му е нуждно всѣки день и най-подиръ—извоюване автономия на Индия. А това се постига чрезъ едно силно, здраво народно движение.

У насъ, тия нѣща, ако не сѫ смѣшни, то поне за тѣхъ се казва, че сѫ били утопични. И нищо не се прави, нито работи. А народа е въ недоумение, отъ управа и животъ Нашия стопански, политически и духовенъ животъ е разклатенъ, умаломощенъ, разбитъ.

Мнозина чувствуватъ гнета на това положение и искатъ да се избавятъ отъ него, а не могатъ. И тъпчатъ на едно мѣсто. Само г. Малиновъ, съ идеята за «общественъ сговоръ», налучква донѣкѫде пѫтя, по който е възможно едно избавяне, едно оздравяване на българина. Но идеята е малка. И тя не може да покрие силата на дребнитѣ партизански величия. Не може да имъ вдъхне любовь къмъ самия «общественъ сговоръ»—защото: той въ цельта и въ средствата си оставя една комбинация. Нищо друго. А комбинациитѣ сѫ моментни. Тѣ не могатъ да живѣятъ дълго време.

Затуй, въ нашия общественъ животъ, се явява, като необходимость, едно ново, духовно или философско движение, което да обнови религията, философията, изкуствата, стопанския, даже политическия ни животъ. Навсѣкѫде да проникне, да издигне, да освѣтли. Да научи българина на моралъ, на обществено съзнание. Да го научи на чистъ, просвѣтенъ животъ. Такова едно силно движение ще раздвижи нервитѣ, мозъка, цѣлото тѣло на тежката българска маса. Ще раздвижи духа на българина и навѣрно, ще се проявятъ много добри и положителни линии въ живота. Ще даде туй, което днесъ управници и народъ търсятъ съ запалена свѣщь по стъгдитѣ на нашата страна.

Дали едно такова движение не е възможно?

Михалъ Ивановъ
бившъ председ. на 3-та общ. комисия.

Строителната политика въ града ни.

II.

Подъ псевдонима Илайали-Кубоа въ бр. 103 отъ 26. VIII. т. г. на вестника, излѣзохъ съ статия подъ горното заглавие, дето зачекнахъ въпроси отъ жизненъ характеръ за града ни. Още тамъ дадохъ да се разбере, че повдигнатитѣ въпроси ще се опитамъ да разгледамъ въ следнитѣ 2—3 статии, между които влиза и настоящата. Но едва що излѣзла първата на бѣлъ свѣтъ (която би трѣбвало да се вземе като уводъ къмъ материята що тепърва има да разглеждамъ) и ето, че отъ лагера на приближенитѣ «интелигенствуващи» до общ. съветъ хора, се вдигна такъвъ шумъ, че дадоха да се разбере, че не имъ е приятна каквато и да било обществена критика. Нѣкои отъ тѣхъ даже побързаха да измѣстятъ въпроситѣ на лична почва и си послужиха съ заплашвания. Но тъй като цельта ми не е да се занимавамъ съ дребнавитѣ фигури на тази или онази политическа бълха, въпросното заплашване и съскане по кафенетата е крайно недостойно и ненуждно. Ние се намираме въ една конституционна и демократична страна, дето общественитѣ въпроси подпадатъ подъ ударитѣ на общ критика и всѣки български гражданинъ има право да се изкаже по тѣхъ. Още повече, това право се вмѣнява като дългъ, когато въпроситѣ сѫ отъ общински характеръ. Защото, нека не се мисли, че действията на общинскитѣ избраници сѫ всѣкога безпогрѣшни, както и небива никога да се самооблащаватъ, че мненията имъ по общинскитѣ въпроси иматъ силата и тяжестьта на царска дума.

Гражданството, което имъ е дало мандатъ, държи смѣтка за действията имъ и когато тѣ отиватъ въ разрезъ съ интереситѣ му, има право да повдигне гласъ, който гласъ трѣбва да бѫде чутъ.

Сега на въпроса:

водоснабдяване и електрификация на града ни.

Началото на всѣко благоустройство въ едно населено мѣсто отъ цѣлъ свѣтъ се счита: *снабдяване населението му съ вода.* Този е изходния пунктъ, отъ който трѣбва да излѣзе строителната политика на всѣки градъ, включително и нашия. Паралелно съ този въпросъ върви и въпроса за *канализацията и електрификацията* на града, а тритѣ тия мероприятия почиватъ (както и всички останали по-едри и по дребни такива) на една обща основа, на една предварително—подготвителна работа, наречена отъ специалиста: *нивелиране.* Нивелационенъ планъ общината до днешенъ день нѣма. А безъ него неможе и небива нито една крачка напредъ да се направи, иначе въпроса за горнитѣ мероприятия става проблематиченъ. Едва въ брой 25 отъ 29. VIII. т. г. въ общ. вестникъ, съ обявление № 6605, общината обявява на търгъ отдаването на предприемачъ изработването на този планъ. А въ сѫщия брой на вестника, кмета ни прави дълго и широко изложение за начина, по който ще се дирятъ средствата по водоснабдяването и електрификацията на града. Четейки тази статия, човѣкъ би помислилъ, че всичко вече е втасало, та остава само пари да се намѣрятъ. Тамъ се вижда, че той бърза да започне работата, безъ да държи смѣтка, че нивелационния планъ, за когото най спешното му изработване, приемане и утвърждение отъ надлежната върховна власть, ще минатъ най малко 2 години. До това време неможе нито 1 метъръ водопроводъ да се сложи въ земята.

Споредъ проекта на инж. Стефановъ (който още не билъ удобренъ отъ върховната техническа власть въ София, и който общинския съветъ незнамъ по какви съображения, възприе) — извличането на водата и откарването й въ резурвуара на Кърkларъ баиръ, както и добиване електричеството за освѣтление, ще става съ газожейни мотори, за подържането, на които ще се изразходва скѫпъ и прескѫпъ горивенъ материалъ. Общитѣ разходи по тази работа годишно ще бѫдатъ отъ 4—5,000,000 лв., значи една крупна сума, която ще лежи върху гърба на консуматора— гражданинъ.

Електричеството, което представлява трансформирана друга енергия, има смѣтка да се използва, когато последната е без-

Т. Брънековъ.

ИЗЪ АЛПИТѢ.

- ПѪТОПИСИ - 1

Бързия влакъ ме отнася, презъ широкото, осѣяно съ множество кръстци, които отъ бързото движение се завъртатъ около себе си, поле, до София Безразличието на човѣкъ, който бърза презъ познати мѣста да иде тамъ, гдето го чака нѣщо ново, ме е обхванало. Неохотно беседвамъ съ околнитѣ пѫтуващи и ожидамъ раздѣла; когато се гони нѣщо свърхобикновено, мълчанието е за предпочитане.

Шумътъ на столичната гара не ме обхваща — провирамъ се между множеството пѫтници и едва успѣвамъ да заема мѣсто въ влака, който за една нощь трѣбва да ме отвезе до голѣмата рѣка, отъ гдето ще продължа пѫтуването си съ параходъ.

Въ отдѣлението на вагона сме все пѫтуващи за далечни страни. Ето тая госпожа отъ единъ малъкъ градецъ, която отива за Ню Йоркъ. Представямъ си несгодитѣ, които ще я споходятъ тамъ, до като замѣни скромната българска речь съ цвѣтистия английски езикъ и все таки я облажавамъ. Неритмичнитѣ люлѣяния на влака пречатъ на пѫтницитѣ да заспятъ и всѣки се е загледалъ тѫпо въ потона; замислилъ се въ неизвестното бѫдаще.

Деньтъ се пробужда сънливо— мъгливитѣ хоризонти откройватъ червенини —слънцето бавно наднича и раздвижва земята.

Въ Ломъ сме. Обикновения бавно заглъхващъ шумъ на крайна станция. Трѣбва да прекарамъ цѣлия день тукъ, *за да дочакамъ другаритѣ, съ които ще продължа пѫтуването. Разглеждамъ града на* прочутитѣ дини и едва не го изучвамъ на пръсти.

Следъ обѣдъ пристигатъ всички. Раницитѣ поглъщатъ въ грамаднитѣ си търбуси множество туристски лакомства и премаляватъ. Едва ги занасяме до пристанището, гдето сѫ се събрали група изпращачи. Неизбѣжния глъчъ събужда задрѣмалия митничарь, който се сѣща да направи нуждния прегледъ, а парахода още не идва.

Следъ неизбѣжното закъснение той пристига и ние напущаме българската земя. Трогателната раздѣла мина и ние бързаме да заемемъ удобни мѣста.

Спомени отъ по-ранишно пѫтуване възкръсватъ, обаче Морфей надвива сантиментализма и ние се унасяме въ уболрителенъ сънь.

Утриньта ни заварва далечъ отъ България. Широкитѣ води на Дунава алѣятъ отъ яркото слънце. За нѣколко часа се сприятеляваме съ екипажа на „Юпитеръ“ и заемаме удобни мѣста въ първокласната часть на парахода. Пѫтуватъ повече чужденци. Нашитѣ костюми привличатъ погледа имъ. Цѣлия предобѣдъ минава въ проучване на положението. Увѣряваме се, че въ първа класа трѣбва да се чувствуваме „като у дома си“. Това ни радва.

Следъ обѣдъ набързо сформирания хоръ изпълнява нѣколко нумера, по-скоро да разбуди спящитѣ. Следъ време парахода